

El Congost

Redacció i Administració
Carrer Calabria, 15

PUBLICACIÓ BI-MENSUAL

Any 1

La Garriga, 18 Juny 1933

Núm. 9

Subscripció: Un any, 6 pts.
Número solt, 20 cèntims

Democràcia minoritària?

Abans de l'adveniment de la República els clarins de batalla contra la dictadura envilidora eren la llibertat i la democràcia. Aquests mots, que hom creia emprats de bona fe, enrolaren el poble al voltant dels dirigents i fou amb el clam de llibertat i democràcia que es donà l'empenta al règim corcat pels seus mateixos errors.

Cada dia que passa, però, hom es pregunta més astorat. Que s'ha fet d'aquell clarí i d'aquella draperia llampant que tants entusiasmes va despertar?

Dia vers dia s'agreuken les escomeses a la democràcia i a la llibertat. Aquells republicans catòlics que amb sinceritat de creient signaren el pacte de San Sebastian perquè se'ls garantís el màxim respecte a la confessionalitat i a la vertadera llibertat de consciència, han hagut de comptar els dies per les escomeses a la seva fe, fins arribar a l'*Inri* de la llei de Confessions i Congregacions religioses.

L'espai d'aquest article es massa estret per a que ens consenti remarcar tots els greuges i totes les humiliacions que han hagut de suportar i suporten cada dia més feixugament els ciutadans que no estan enrolats en els partits de l'oligarquia imperant.

Si a la nostra estimada Catalunya, país clàssic de llibertat i democràcia, li mancava alguna prova de l'esperit de casta que orienta els seus dirigents polítics, hom la troba culminar en el projecte de llei electoral confeccionat per un partit que somnia continuar indefinidament la nostra descatalanització.

Sistema majoritari agreujat, que tira a llevar a les minories tota intervenció de govern i fins tota representació als organismes legislatius i de caire administratiu.

Si el projecte arriba a surar—i surarà, no pas per la força de la raó, sino per la raó de la força—aquell partit o coalició de partits que tingui *un vot*

més que un altre partit o coalició de partits s'apropriarà feixisticament les *quatre-quintes* parts de la representació de Catalunya als organismes públics. Un vot certament pot decidir aquesta majoria d'encuny tan antidemocràtic.

Per altra banda, el partit o coalició de partits que no arribi a obtenir el 40 per cent dels qui emetin el vot en unes eleccions, no podrà obtenir cap mena de representació electiva.

Si a la primera volta un partit o una coalició no ha obtingut aquest 40 per cent, s'imposarà una segona volta, en la qual el partit o coalició de partits que ja hagi usurpat les quatre quintes parts de càrrecs que pot assolir per un sol vot de majoria, com hem dit suara, podrà encara emetre novament el seu vot i arrebaresser així la total representació del poble català, deixant a totes les minories sense cap mena de representació.

Noteu encara, com es facilíssim d'obtenir la representació totalitèria de Catalunya amb el 40 per cent dels qui hagin votat en unes eleccions, si els partits o coalicions en lluita passen de dos, per tal com llavors, tripartits els vots, el 40 per cent pot donar la majoria a un partit o coalició, restant el 60 per cent bipartit, sense cap mena de representació o amb una representació minoritària humiliant i impotent. Heus ací com un partit o coalició minoritaris (40 per cent de votants) poden absorbir la total representació de Catalunya.

Afegiu-hi el burocratisme de sous retribuïnt els càrrecs d'elecció popular, àdhuc de regidors, i veureu si això no es pitjor que el més revoltant dels feixismes. Aquesta es la democràcia i la llibertat que manen per al país clàssic de la llibertat i de la democràcia.

J. CIRERA

Fets i comentaris

Diu força en favor de La Garriga el crescut nombre de joves i d'adolescents que cursen els seus estudis en diferents escoles, instituts o universitats.

Tothom sap que aquests son els mesos mes crítics per als estudiants; segons els nostres informes alguns d'ells han ja reeixit en els seus exàmens, altres encara no els han sofert. Als primers la nostra enhorabona, i als segons fem vots per a que assoleixin el mateix èxit que els primers.

Cal remarcar que el jove seminarista d'aquesta localitat Mossèn Josep Cucurull i Serra a terminat brillantment la carrera eclesiàstica a l'Universitat Pontifícia de Tarragona; Manuel Vinyes la de veterinària a l'escola de Saragossa i Antonia Vila la de mestressa a la Normal de Barcelona.

Repetim: la nostra enhorabona.

El passat dia 13 del que som, els obrers del ram de construcció celebraren la festa del seu patró Sant Antoni. Davant l'esllanguiment que aquesta i altres festes de caracter genuinament popular experimenten d'uns anys ençà, hom recorda amb certa recança aquelles diades de Sant Antoni que arribaren a prendre caràcter de solemnitat.

Dimarts de la setmana passada a mig-dia arribaren al nostre poble una vintena d'auto-cars ocupats per prop de nou-cents excursionistes procedents de Martorell; hom deia que l'objecte de l'excursió era passar el dia al bosc. Lamentem que la pluja privés als simpàtics visitants de conèixer els bells contorns de La Garriga.

El passat diumenge de Pasqua a la nit, el quadro escènic de l'Orfeó Garriguenc posà en escena al teatre La Alhambra, el drama en tres actes «El Ferrer de Tall» de Frederic Soler, (Pitarra).

No obstant i ésser una obra força coneguda i no exenta de dificultats, la qual per aquest motiu es presta a fer comparacions d'interpretació, cal dir a honor dels joves aficionats, que el seu treball fou ben meritori i que tots ells posaren llurs facultats a contribució de la tasca difícil que els estava encomanada. El públic que assistí a aquesta representació sortí ben complagut i no els regatejà els aplaudiments.

El passat dilluns de Pasqua i a la vila de Sant Celoni, contragueren matrimoni el nostre apreciat amic, metge d'aquesta població, Ferran Fitó i Arbó, amb la senyoreta Rosa Costas.

També per a demà dilluns i a la Basílica de Nostra Dona de Montserrat, hi ha anunciat l'enllaç matrimonial del nostre bon amic Joan Reig i Vinyes amb la senyoreta Concepció Rovira i Vilajoana.

Desitgem als novells esposos, tota sort de felicitats en el seu nou estat.

Enguany com en l'any passat la festa del Corpus Christi no s'ha pas celebrat amb les pomposes manifestacions públiques de consuetut—jamai estroncada—en anys anteriors. Es certament de doldre per molts conceptes la desaparició almenys temporal de la bella tradició tan típica i simpàtica de la nostra vila de mostrar-se en aquesta diada mes engalanada que en cap altra festa del any

Recordem com les façanes de les nostres llars materialment desapareixien darrera el tou de branques de vern que arribava en alguns carrers mes cèntrics a constituir magnífic i perllongat arc triomfal policromat per un estol de domasos i banderes.

De dies que les mestresses curoses tenien aplegats gavells d'espigol i coves de flor de ginestera. En lloc es preparava el pas d'un il·lustre personatge, amb mes grandiositat que a La Garriga, el pas de la processó del Corpus Christi. Hem vist celebrar aquesta festa en moltes poblacions de Catalunya i ben imparcialment hem d'afirmar que el nostre poble superava a tots per la grandesa de l'homenatge.

Mes,enguany, les branques de vern no tapiçaren de verd les façanes, i la ginestera cansada de florir, ofereix un sacrifici lent i trist dalt de la muntanya i no com antany abundós i refulgent formant superba alfombra pels carrers de la població.

Perqué el dia avui no ha d'ésser com el d'ahir!

Raons de tota mena clamen perquè així sigui. Pel cristià era un homenatge a Déu; pel garriguenc una festa que honrava el seu poble; pel turista una mostra de tipisme potser inconscient; per tothom un esclat de joia i bellesa de la nostra bella població; i, devallant, devallant (perqué no dir-ho?) també per a més de quatre era motiu d'ingressos ben coneguts i esperats.

Ortega Gasset parlava de la tristesa de la República.

Unamuno deia que la República ha d'ésser de tots.

En la sessió del dia 7 de juny foren concedits tots els permisos sol·licitats.

S'acordà que els propietaris de les cases compreses en el tros de l'avinguda de F. Macià, des del carrer de Calabria fins al passatge Bachs construeixin les asseres i condueixin fins a la cloaca les aigües pluvials.

El dia 14 no va celebrar-se sessió per no ésser suficient el nombre de regidors; Celebrada de 2.ª convocatòria el dia 16 foren concedits tots els permisos sol·licitats.

Estat dels cabals de la caixa municipal en el període comprès entre les dates del 1 al 14 del mes corrent es el següent:

Existència el 31 de maig	5981'22 ptes.
Ingressos	3244'02 »
Despeses fins al dia 7 de juny	1567'75 »
Despeses fins al dia 14 de juny	3964'25 ptes.
Existència el dia 14 de juny	3693'24 ptes.

Teatre d'aficionats

Amb tot i que el nostre poble, les aficions que tenen un caire cultural o artístic no semblen pas emportar-se'n les preferències de la joventut, ens cal però, remarcar un aspecte en el qual ja de molts anys s'hi ha vingut mantenint un caliu més o menys intens, que en els nostres dies encara no s'ha extingit. Ens referim al teatre d'aficionats.

Donades les característiques conegudes i sovint amb raó criticades, de què en la nostra vila totes les coses duren quatre dies, veus ací un aspecte—pocs més en trobariem—, que desmenteix aquest concepte.

Cal doncs, felicitar a la joventut que s'esforça en mantenir aquesta diversió, la qual no deixa de requerir-los el sacrifici d'unes hores d'estudi i d'assaigs. Cal també, que el públic que massa sovint oblida aquest sacrifici, els encoratgi més amb llur presència i aplaudiments. Creiem que entre tots, bé val la pena d'esforçar-nos en mantenir la noble afició al Teatre, que és una de les manifestacions de cultura que avui encara compta en la vida espiritual del poble.

Per creure'l d'un interès positiu en ço que es refereix al teatre d'aficionats, a continuació transcrivim un escrit aparegut ha poc en el nostre confrare "La Gralla" de Granollers i signat per Plàcid, referint-se a unes manifestacions fetes per Adrià Gual, el gran coneixedor i enamorat del Teatre, que amb la seva competència tant ha fet per el Teatre a Catalunya.

«Adrià Gual, l'incansable animador del nostre teatre; el creador del Teatre Intim: l'artista convençut de que sols l'art, en la seva més alta acepció, ha de predominar a l'escena, ara ha dit novament la seva fe en el triomf del teatre com art essencialment popular.

Adrià Gual, quan són tants els que gemeguen planys inútils, insistint en la crisi del teatre, senyala a aquest una nova orientació, que no creiem gens desatinada, i insisteix en les seves preferències pel teatre amateur damunt del professionalisme.

El teatre, ha vingut a dir, ha de tenir—i el tindrà— el més ferm sustentacle en l'entusiasme dels aficionats. Sempre hi haurà grups selectes que no renunciaran al goig que proporciona l'art escènic. I aquests grups es multiplicaran cada dia més per l'increment del cinema a tot el món, que justament ha de fer néixer nous anhels de superació artística en tots els esperits sensibles als goigs estètics.

Aquesta actuació dels grups selectes, que ja s'ha iniciat amb els concursos de Teatre Amateur a Catalunya, fa veure a Adrià Gual com una mena de torneigs i de campionats a l'estil dels actuals campionats esportius, que promouran l'entusiasme de les multituds i les arrastraran a presenciar les futures representacions escèniques, que tindran l'alicient i potser fins i tot l'apassionament que actualment tenen les gran manifestacions esportives.

Aquest retorn, diríem, al primitiu teatre helènic, que amb el seu optimisme inestroncable predià l'autor de «Misteri de dolor», i el desenrotllament que van tenint arreu de Catalunya els concursos de Teatre Amateur, ens fan adonar de la necessitat, que cada dia es fa sentir més, de que noies intel·ligents i gentils i gracioses vulguin cooperar a l'obra del teatre d'aficionats. Nomes de tant en tant, com casos esporàdics, podem senyalar l'actuació de noies en la nostra escena. Es un goig passatger; sense continuïtat. L'actuació de les nostres aficionades és com el cant del cigne. Una representació i prou.

Nosaltres, però, som tan optimistes com Adrià Gual i també confiem que en aquests futurs torneigs de la intel·ligència que ell predià, no hi mancaran pas «equips complets» de la ciutat nostrada que disputaran en la noble pugna de la més alta espiritualitat per a l'enlairament de les multituds ciutadanes »

Calçats J. Guardis
LA GARRIGA

Garatge Dalmau
Autos de lloguer - Taller de Reparacions

Barberia
Casa Jaume
Plaça, 9, baixos : LA GARRIGA : Telèfon 84

Saló per a Senyors
Saló permanent per a senyores
a càrrec d'un expert oficial

Confiteria i Pastisseria
MARIO VALLS
Centre, 7 Telèfon 87

LA NOSTRA

Nostra història

El rei Martí als banys de La Garriga

VII

Els banys

No escau aquí d'escatir si les aigües banys de La Garriga havien sigut o no conegudes dels romans. El que si volem afirmar es que consta positivament que foren de molt antic usades. Tant sols el fet de venir de Saragossa el rei Martí indica ja la seva gran anomenada. Sembla però que mes enllà de la segona meitat de la catorzena centúria no existia cap balneari a La Garriga. En efecte: En maig de 1329 en Pere Camps de La Garriga pagava censos a la Pia Elmoïna (1) de la Seu de Barcelona, *de tota aquella peça de terra ab aygua regant que dit Pere Camps posseïa en la dita parrochia en lo loch dit banys...* De les expresions d'aquest document i del coteig amb altres podem deduir que de totes maneres existien uns banys, però únics i no pas en cap edifici sinó en una peça de terra propera a l'antic mas Caselles i al camí que duïa a Vic; segurament aquesta aigua era la de l'actual manantial Blancafort.

No es feu però esperar gaire la construcció d'un edifici adequat

Abans del Gener de 1347, Maria, muller de Bernat Serra, mercader de Barcelona havia comprada a en Pere Camps, aquella part de terra *en la qual posseïx la aygua calda dels banys de la Parrochia de S. Steva de la Garriga per a construir en dita terra un spital y cases.*

Els administradors de la Pia Elmoïna que tenien aquella terra en alou o senyoria prestaren, amb decret del Bisbe de Barcelona, el consentiment per a la venda, i feren en poder del notari de Barcelona Simó de Besalú l'Institució de l'Hospital de la següent manera: Primer assignaren a l'Hospital rentes per a mantenir-se: *(Ha honor y gloria de nostra Dona y decret del Señor bisbe, feren assignació al Spital construhidor en dita peça de terra los següents censos i agrers que dita Pia Elmoïna rebia en dita parrochia:)* a) el cens, d'un corder d'oli a mesura de Granollers i un parell de capons, que pesava sobre el mas antigament anomenat d'en Casella el qual estava situat prop dels banys, i aleshores era posseït per en Perico de Perafita, fill d'en Garau de Perafita (aquest cens fou donat en l'any 1282 per en Ramon de Congost a en Pere Noguera, canonge de Barcelona, del qual l'heredà la Pia Elmoïna).

b) el cens de 1 lliura 6 sous pagadors en la festa de Sant Miquel de Setembre que pagava la peça de terra *en la qual emana aygua calda y se anomena banys*, damunt la qual, s'havia de construir l'hospital.

c) l'ager de quint de tots fruits d'una peça de terra que posseïa en Pere Caschal de Straves situada

en aquesta mateixa parròquia en el lloc anomenat *ses comes*.

d) l'ager de quint per una peça de terra que posseïa en Pere Pont sobre el seu mas en el lloc dit Camp de Sant Esteve.

Segon. Els mateixos administradors de la Pia Elmoïna concertaren amb Maria, muller de Bernat Serra, els següents pactes.

a) que l'Hospital s'havia d'edificar dintre dels tres anys.

b) que mentres visquessin en serien administradors en Bernat Serra i Maria la seva muller.

c) que després de morts aquests, els administradors de l'Hospital serien posats a l'ensemps pels hereus dels dits consorts i els administradors de la Pia Elmoïna.

d) que aquests mateixos deurien dar compte de llur administració.

e) en cas de transportacions, de les sobre dites propietats, fetes 10 parts del luisme, 9 correspondrien als administradors de l'Hospital i la desena als de la Pia Elmoïna.

f) que els homes que posseïssin tals propietats estarien sota la jurisdicció de la Pia Elmoïna i no de l'Hospital. (2)

Ens hem entretingut a descriure minuciosament l'organització d'aquest Hospital perquè segurament representa el primer establiment balneari que hi hagué a La Garriga i no cal dir si es cosa que té transcendència pel nostre poble. Ademés es una mostra de les institucions benèfiques creades en el segle XIV.

Tampoc està desplaçada aquesta exposició perquè es probable que el rei Martí morés en aquest hospital tota la mesada que passà a La Garriga, car devia ésser l'habitació de més relatiu confort de La Garriga.

Al cap de pocs anys l'Hospital ja estava enllestí perquè el dia 2 de Novembre de 1356 Na Maria nomenava Procurador i Administrador del hospital y banys, al Garriguenc Pere sa clobera; i encara per a major comoditat de seus habitants construí una capella dedicada a Sant Joan i Sant Macari de la qual tots els nostres avis encara en guarden el record. Fundà en ella un benefici i el dotà amb 10 lliures barceloneses. L'any 1400 el tenia un clergue anomenat Bernat Loreda.

J. MAURI

(1) La Pia Elmoïna era una fundació benèfica instituida en la Seu de Barcelona, els orígens de la qual es remunten al segle XII. Vivia de les rendes qui li eren cedides i sovint les arribava a emprar en socórrer els parents familiars o descendents dels antics benefactors.

(2) Totes aquestes afirmacions no son sinó un extracte dels documents continguts en el llibre «Inventari de la Pia Elmoïna» que es guarda a l'Arxiu de la Catedral de Barcelona.

REFLEXES

Més sobre el paisatge

Pel camí que mena a aquell poblet que és com un balcó posat a mig aire de la muntanya he respirat la gran bonança anunciadora de properes pluges. Un tel blanquinós s'alçava pels horitzons velant el cel immaculat d'hivern i troços de núvol foscos es destacaven damunt la blanca aureola.

Gran activitat al cel i a la terra; a les altes capes de l'atmosfera les maniobres del vent amb els núvols preparant la pluja i a la terra els rajolers que s'afanyen—mentre fa bon temps—a desenfornar, passant-se de mà en mà els feixos de maons torrats mentres arriben amb só d'esquellincs i lladrucs de gossos les mules carregades de llenya per altres fornades.

El peó rectifica curiosament la vorada de la carretera i l'acer de l'eixada dringa amb els còdols. A cada camp un llaurador encorvat va i bé amb l'arada al só dels cascavells; a cada vinya un pagès poda els ceps o recull garbonassa. Cadascú canta la seva tonada i els ocells d'hivern passen, a colles, xisclant.

Tarda plàcida i fecunda, plena d'harmonies i d'activitats.

Per un camí costarut he arribat al planell i he entrat a la nau recollida del bosc de pins; cent columnes sostenen el sostre de brancatges i a terra és estesa la gran catifa de romaní. Anava per fer una gran caminada però l'encís d'aquest bosc m'ha retut i m'he assegut de cara al finestrall d'una clariana i he passat una hora llarga contemplant el paisatge ricament colorit: terres de tots els tons, d'ocre i de cendra, de canyella i de magre; el gris metàl·lic dels olivers i el tendre verdejant d'un camp novell; el blau ombrívol del tou d'alzines i el verd potent de les pinedes plenes d'ombres morades, mentres el sol en declinació projectava, ara aquí ara allà, un raig de color de mel.

Tot aquest bé de Déu estava contemplant quan ha anat fent-se perceptible, gradualment, la remor d'un avió a gran alçària. I he pensat: «Millor és seure aquí reposadament i fruit, minut per minut, de la dolcesa d'aquesta visió que creuar l'espai deixant enrera—tan depressal—el paisatge. De la nau estant, amb l'estrèpit del motor, no poden copsar-se les cent melodies que floten per l'espai i desde d'aquella altura es perden les perspectives, de manera que tot s'allisa i s'esfuma i el món no és més que un llençol pintat com un mapa.»

I—oh, sorpresa,—tal vegada l'aviador ha anat a pensar quelcom per l'estil. El cert és que, rompent la recta trajectòria, l'aparell ha anat devallant a grans evolucions circulars, amortiguant el ronc del motor, hi ha emblat que anava a aterrir a una quintana d'on han fugit esverades les garces.

Què ha estat aquesta inesperada maniobra? Per què ha baixat, l'avió, fins a besar els camps? No ho puc saber. Mes quan, obligat el motor, l'aparell ha ascendit novament anant a cercar altra volta la primitiva direcció, he volgut creure que el mateix encís del paisatge, que m'ha retut el bosc de pins fent-me abandonar l'excursió projectada ha desviat també de la seva òrbita l'avió atraient-lo sobre els camps, de la manera que una flor badada detura, un instant, el vol d'una papallona.

M. B

CARNET MUSICAL

Antoni Nicolau

Quant no s'havien complert encara tres mesos del traspàs del mestre Vives,—l'eminent i popularíssim autor de *Doña Francisquita*—deixà d'existir a Barcelona l'il·lustre mestre Nicolau, una de les figures més representatives de la música catalana. Si amb el mestre Vives ha perdut el teatre líric ibèric un dels seus fermes puntals, amb el mestre Nicolau perd Catalunya un dels seus valors més autènticament racials i que més havia treballat per enaltir l'art musical català.

Diversos mestres i crítics estrangers de reconeguda sol·lència artística han senyalat la transcendència de l'obra coral del mestre Nicolau, fent remarcar a l'ensem, el seu alt valor i sentit d'universalitat. *Captant*, *La mort de l'escolà*, *Divendres Sant*, *La Mare de Déu*, i fins les obres aparentment humils, però bellíssimes, del cicle montserratí, poden posar-se al costat de les millors obres de la literatura coral de tots els països. Dificilment trobaríem en la música moderna una obra de l'envergadura de *Captant*, en la qual hi estant saviament compenetrades la inspiració i la tècnica en perfecte i afortunat maridatge. Com ha dit amb molt d'encert el mestre Millet, l'obra del mestre Nicolau, és clàssica, ben acabada, racial de fons i de forma. Però l'il·lustre mestre excel·lí en altres activitats musicals, deixant-hi en totes elles el segell profundíssim de la seva personalitat. Si com a compositor és considerat com un gran valor musical, com a pedagog i educador del nostre poble ocupa un lloc preferent. Pedagog en l'Escola Municipal de Música, de Barcelona, que regí durant trenta cinc anys, sense defalliment, i amb un amor als seus deixebles digne de la més gran admiració; aquest és sens dubte un dels aspectes més meritoris de la seva obra. Amb justícia s'ha dit que el mestre Nicolau ha estat mestre de mestres, i que gran part dels nostres músics han sortit d'aquesta Escola Municipal de Música.

Com a educador, fou un dels grans impulsors del moviment musical a la nostra terra. Podem afirmar que fou el primer que amb gran dignitat artística donà a conèixer els gran mestres de la música. El públic barceloní saborejà per primera vegada "*Sigfrid Idil*" els preludis de "*Tristany i Isolda*" de "*Els mestres cantaires*" de "*Tanausse*", i la consagració del "*Parçifal*" de Wagner, aquesta última amb la cooperació del benemèrit Orfeó Català, l'entitat capdal de la nostra terra a qui dedicà mes tard els fruits saborosos de la seva creació musical. Dirigi obres de Weber, Schumann, Mendelssohn, Beethoven, "*El Desert*" de Felicia David, i la "*Damació de Faust*" de Berlioz; pàgines musicals que avui han esdevingut populars per al públic filarmònic, però que aleshores eren ben noves.

Consignem en honor del mestre que no oblidà en els seus programes de concerts els nostres compositors Pedrell, Albéniz, Granados, Millet i d'altres músics que figuraven sovint en els seus programes.

Durant els vuit anys que visqué a París per tal d'ampliar els seus estudis, escriví diverses obres simfòniques que foren estrenades en els concerts del Gran Teatre del Liceo de Barcelona, amb gran èxit.

La vida i obra del mestre Nicolau, te un gran valor d'exemplaritat, i els catalans tenim el deure de recordar-la sovint, car difícilment trovarem potser en la nostra vida musical una personalitat d'un caire tan equilibrat com fou la de l'eminent autor de "*La mort de l'Escolà*".

Esports

XV Volta ciclista a Catalunya

Amb l'etapa d'avui. Caldes de Malavella - Barcelona —173 Kilòmetres—finirà la XV Volta ciclista a Catalunya que no ens podem sostreure a la idea que enguany no haurà assolit el grau d'interès i popularitat dels anys anteriors.

De bona fé que voldriem equivocar-nos, però creiem que avançar la data de celebració de la mateixa ha estat un error dels organitzadors que haurà desproveït a la Volta d'una bona part de l'èxit espectacular que aquesta s'havia fet a Catalunya.

La no participació d'una bona part de primeres categories nacionals, també forçosament creiem que haurà influit a minvar l'èxit esportiu de la més important prova ciclista peninsular

I finalment la lamentablement poc esportiva retirada dels dos més afavorits asos de la Volta, Demuyser i Canyardo, desmoralitzats abans d'hora i sense fonament raonable a les seves reconegudes facultats, i sense consideració a la responsabilitat moral a la qual els lliga la seva categoria.

Perdre els ànims quant porten uns minuts de retràs —siguin pocs o molts— de l'escamot devanter, repugnaria a les terceres categories, oi més havent-hi per davant tantes etapes amb tants quilòmetres per poder lluitar i recuperar el terreny perdut en mala hora. Es una llàstima. Es difícil de preveure qui serà el guanyador d'aquesta important prova, en el moment d'escriure les presents ratlles; l'italià Bovet sembla l'afavorit ja que porta considerable avantatge sobre la resta de participants; la prova es molt dura.

I mentre esperem el desenllaç de la mateixa fem vots per a la difícil i no però impossible victòria dels corredors nacionals, tot esperant altres anyades glòries per la nostra Volta que tant alt ha posat al ciclisme català.

MECANICA I ELECTRICITAT

A. SISQUELLA

Calabria, 124

LA GARRIGA

Telèfon 49

Carniceria de Juli Planas

Qualitat superior en Xai i Vedella

EL CONGOST

es ven en el quiosc de l'estació del ferrocarril, al carrer dels Banys, 15 i als estancs de Joaquim Cuspinera i Manuel Iglésies

Del vol directe Espanya-Cuba

L'èxit indiscutible que l'aviació militar espanyola acaba d'assolir amb la felicitat travessia directa Espanya-Cuba porta-da a cap pels ja des d'avui famosos aviadors Barberan i Collar deu omplir de satisfacció a tota persona que ultra l'interès patriòtic que deu sentir per totes aquelles manifestacions que qualsevulla que sia el seu caracter significatiu avenç en el camp del progrés i civilització nacionals, es dongui compte que aquest vol ultra els profits tècnics que pugui reportar al millorament de la navegació aèria, propaganda nacional, lligam d'interessos comercials etc. es una bella performance esportiva.

Creiem, sense por d'incórrer en un greu error que l'ofici d'aviador, requereix igual quantitat d'audàcia que de coneixement professional.

Llençar-se a sobre-volar més de set mil quilòmetres de mar, significa que els gloriosos realitzadors d'aquesta gesta posseeixen uns coneixements tècnics poc comuns i la temeritat i audàcia característica dels grans, dels veritables esportius.

Tota persona interessada en que sigui de manera super-ficial, del moviment esportiu mundial, tot lector de periòdics esportius mitjanament enterat, tindrà coneixement de l'increment que pren als països més avançats i àdhuc a casa nostra la pràctica del vol a la vela. Pilotar un planejador (aparell sense motor) es l'exercici esportiu per excel·lència; la sensació màxima de perill i aquest perill dominat i vençut per la traça i la força es el millor exponent de l'essència veritable de l'esport. Barberan i Collar han volat d'Espanya a Cuba i han batut un record, i això per nosaltres fa la seva gesta doblement interessant.

IMPRENTA MERCANTIL :: LA GARRIGA

Confiteria :: Pastisseria :: Comestibles fins

A. Arisó i Carreras

Centre, 45 : LA GARRIGA : Sucursal: Centre, 3

JOAN TRESSERRAS

Electricitat

Agent oficial del Clarion Radio

Taller de reparacions radio i electricitat

Banys, 1

LA GARRIGA

Productes de Bellesa i Tocador

de les millors marques
nacionals i estrangeres

Perfumeria**Fémina**

Secció de
Perfumeria a raig

Antoni Llanas

Passeig de Gracia, 47 - (Xamfrà Aragó)

BARCELONA

Telèfon 77103

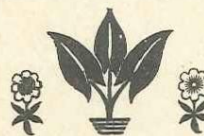
Sindicat Agrícola

DE LA GARRIGA

Despulles : Alfals

Cereals : Adobs

Preus molt econòmics per als Srs. socis

Canari de La Garriga

Llúria, 23 - BARCELONA - Tel. 20905

Perruqueria

per a Senyores

JANET

Oliveres, 5
LA GARRIGA

JOSEP GUASCH

JOIER DE BARCELONA

Confecció i reparació de tota classe de joiells, rellotges i tota mena d'objectes de joieria. Compra d'or i de platí. Venda de joies i rellotges de totes les marques.

Per encàrrecs dirigir-se a:

JOAQUIM CUSPINERA

Centre, 35^a - LA GARRIGA

FARMACIA I PERFUMERIA

MATERIAL FOTOGRAFIC

R. FERRANDIS

TELEFON 83

LA GARRIGA

Farmàcia Torrent Perfumeria

Calabria, 4 - Telèfon 88

Fàbrica de Gasoses i Sifons

Eduard Pujol

LA GARRIGA

YOGHOURT de qualitat superior

BORRELL

Anselm Clavé, 32 Telèf. 72 LA GARRIGA

PETIT SIGLE

Merceria : Confeccions : Gèneres fins

BALNEARI

BLANCAFORT

LA GARRIGA

Aigües termals radiactives : Reuma :

Artrítisme : Hipertensió arterial :

Enfermetats de la pell : Esgotats
del sistema nerviós per "surmenage"

Fatiga intel·lectual : Convalescèn-
cies : Post-operacions, etc., etc.

Especialitat en la taula de règim,
en la qual es segueix amb tota
cura les prescripcions facultatives

Confort modern

Cuina excel·lent

Cura de repòs

Aire sec

Clima ideal

Xampany

Castellblanch

Caves a Sant Sadurní
d'Ànoia

Representant:

FREDERIC CALLIS

Agent de Comerç col·legiat

LA GARRIGA

Banca Arnús

Successora d'Evarist Arnús

Realitza tota classe
d'operacions de
Banca i Borsa

Sucursal de GRANOLLERS:

Plaça Perpiñà, 18 i 19